

Arrest

nr. 177 878 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 maart 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…):

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/03/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/01/2007, 24/05/2009, 27/07/2012, 02/10/2012, 09/12/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene is reeds meerdere malen omwille van illegaal verblijf (5 maal) geïntercepteerd door de PZ Antwerpen. Daarnaast werd ten aanzien van betrokkene 2 pv's opgesteld:

- PV: AN.60.LB.06616409 – Drugs/bezit – PZ Antwerpen
- PV: AN.92.LB.057050/2012 – openbare dronkenschap – PZ Antwerpen
- PV: AN.92.LB.177872/2012 – openbare dronkenschap – PZ Antwerpen

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene hier familieleden of een partner heeft in België. Daarnaast geeft een mogelijk familielid of relatie met iemand met een legaal verblijf geen automatisch recht op een verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/01/2007, 24/05/2009, 27/07/2012, 02/10/2012, 09/12/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene is reeds meerdere malen omwille van illegaal verblijf (5 maal) geïntercepteerd door de PZ Antwerpen. Daarnaast werd ten aanzien van betrokkene 2 pv's opgesteld:

- PV: AN.60.LB.06616409 – Drugs/bezit – PZ Antwerpen
- PV: AN.92.LB.057050/2012 – openbare dronkenschap – PZ Antwerpen
- PV: AN.92.LB.177872/2012 – openbare dronkenschap – PZ Antwerpen

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene hier familieleden of een partner heeft in België.

Daarnaast geeft een mogelijk familielid of relatie met iemand met een legaal verblijf geen automatisch recht op een verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd ongegrond verklaard op 19/07/2012. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel er geen gunstig gevolg werd gegeven aan de aan betrokkene betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft

onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

(...)

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder volgens haar verklaringen haar ondernomen asielaanvraag in Zweden uit te leggen terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt.

De ondernomen asielaanvraag in Zweden is evenwel belangrijk omdat deze aan verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht gaf waardoor de voorafgaande bevelen die zij kreeg en in de bestreden beslissing worden aangehaald vervielen minstens impliciet maar zeker werden ingetrokken als zou verzoekende partij in België asiel hebben aangevraagd die werd behandeld (a simili R.v.St. nr. 229.575 van 16 december 2014; R.v.St. nr. 233.201 van 10 december 2015; R.v.V. nr. 112.609 van 23 oktober 2013; - nr. 143.395 van 16 april 2015; - nr. 162.505 van 22 februari 2016).

De bestreden beslissing miskent de ter zake geldende Europese asielregeling en de gevolgen hiervan in het nationale recht. Verwerende partij had het Eurodac vingerafdrukkensysteem moeten raadplegen.

De aangehaalde bevelen zijn vervallen en kunnen niet langer worden ingeroepen als dragend motief voor de bestreden beslissing.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat een lopende asielaanvraag in Duitsland heeft (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover). Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord.

Schending van de hoorplicht.

Het politieel onderzoek in zake het drugsbezit of dronkenschap is bovendien niet afgerond waardoor verwerende partij zonder gehoor niet tot de juiste inschatting van de feiten kan komen en bijgevolg niet in staat is zorgvuldig de duur van het inreisverbod hieraan te koppelen.

Verzoekende partij heeft nooit drugs in bezit gehad. Deze tenlastelegging dient door verwerende partij te worden bewezen.

Verzoekende partij werd weliswaar dronken en alleen op een bank te Antwerpen aangetroffen zonder evenwel belastend te zijn voor zijn omgeving en hiermee strafbare feiten te hebben gepleegd.

In die context is de vaststelling dat verzoekende partij een proces-verbaal van de politie inroept irrelevant omdat er in zake geen rechterlijke veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegenbewijs geldt. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar. Uw Raad heeft hierover geen beslissingsbevoegdheid en kan als annulatierechter de beslissing niet herstellen.

Een inreisverbod voor een periode van 3 jaar is wettelijk ongeldig en bovendien disproportioneel omdat zij niet motiveert waarom dit exact drie jaar moet zijn en geen rekening houdt met de feiten die zij minstens had moeten weten indien zij verzoekende partij had gehoord en zorgvuldig onderzoek had gevoerd.

De beslissing is disproportioneel omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en verzoekende partij in tegenstelling tot wat zij wil doen geloven geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid waarover zij trouwens volledig occult blijft en geen enkel bewijs levert met kennelijke miskennis van het grondbeginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://ghum.kuleuven.be/ggs/publications/working_papers/new_series/wp111-120/wp118-de-baere.pdf).

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd waarbij verwezen wordt naar diverse bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven. Ook de reden waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd wordt gegeven, meer bepaald omdat verzoekende partij reeds meerdere malen geïntercepteerd werd voor illegaal verblijf en er ten aanzien van haar pv's werden opgesteld inzake drugs/bezit en openbare dronkenschap. Er wordt tevens op gewezen dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekende partij familie of partner heeft op het Belgische grondgebied en dat zelfs indien dit het geval zou zijn, dit geen automatisch recht geeft op verblijf. Er blijkt evenmin een schending van artikel 3 EVRM. Nu er geen gunstig gevolg werd gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft verzoekende partij er niet aan getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en de hardnekkigheid van verzoekende partij om op illegale wijze in België te verblijven oordeelt de gemachtigde dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. De gemachtigde stelt daarbij vast dat er geen specifieke omstandigheden zijn die aanleiding kunnen geven tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk voorhouden als zou niet gemotiveerd zijn omtrent de duur van het inreisverbod.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partij meent evenwel dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht voorligt omdat verwerende partij niet alle elementen van het dossier in rekening heeft genomen. Eén van de elementen waarop de verzoekende partij wijst is haar asielaanvraag in Zweden waardoor de verwerende partij niet kan verwijzen naar bevelen om het grondgebied te verlaten die zij niet zou hebben uitgevoerd.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van de ingediende asielaanvraag in Zweden op 21 mei 2013 en op 13 februari 2015 nu dit bleek uit een vergelijking van de vingerafdrukken van 29 maart 2016. Zo blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekende partij een eerste maal op 21 mei 2013 te Malmö en te Oevriga, Zweden en een tweede maal op 13 februari 2015 te Aastorp, Zweden werden genomen. Nadien werden de

vingerafdrukken van verzoekende partij nog in Duitsland op 21 april 2015 genomen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er haar in Duitsland verteld werd terug te keren naar Zweden en dat zij aldaar in juli 2015 is aangekomen waarna zij in augustus 2015 naar België is gereisd. Op 5 april 2016 beslissen de Zweedse autoriteiten verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 18(1)(d) van de Dublin-III verordening. Volgens deze bepaling dienen de Zweedse autoriteiten verzoekende partij terug te nemen wanneer haar asielverzoek is afgewezen en zij een asielverzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of wanneer zij zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat.

Verzoekende partij heeft geen nieuwe asielaanvraag ingediend in België en wordt aldus teruggenomen door Zweden omdat zij zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, zijnde België.

Zoals blijkt uit ondermeer de beslissing tot verwijdering van 9 december 2012, wordt daarin gesteld dat verzoekende partij het bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (eigen onderlijning).

Met haar betoog dat zij na de laatste verwijderingsmaatregel van 9 december 2012 zich naar Zweden heeft begeven alwaar zij asiel heeft aangevraagd, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet meer kon verwijzen naar het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ingevolge de asielaanvraag in Zweden een wijziging in haar verblijfssituatie heeft ondergaan waardoor zij zich na de vorige verwijderingsmaatregel van 9 december 2012 wel op het grondgebied van één van de Schengenlidstaten, in casu Zweden, mocht bevinden. Zij maakt immers niet duidelijk hoe de asielprocedure in Zweden is verlopen en dat het loutere feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend inhoudt dat dit een wijziging in haar verblijfssituatie teweeg heeft gebracht.

De Raad verwijst in die zin volledigheidshalve naar de overweging van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-601/15 PPU van 15 februari 2016:

“75 (...) benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).”

Verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat het loutere feit dat zij een asielaanvraag in Zweden en/of Duitsland heeft ingediend, inhoudt dat de verwerende partij niet meer zou mogen verwijzen naar eerdere verwijderingsmaatregelen die niet werden uitgevoerd.

2.5. Verzoekende partij betoogt voorts dat het politieel onderzoek inzake het drugsbezit of dronkenschap niet is afgerond zodat verwerende partij niet zonder gehoor tot een juiste inschatting van de feiten kon komen. Zij stelt nooit in bezit van drugs te zijn geweest. Zij stelt wel dronken aangetroffen geweest te zijn in het openbaar maar meent dat zij geen overlast heeft bezorgd en aldus geen strafbare feiten heeft gepleegd. Zij beroept zich op het vermoeden van onschuld.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgemaakt wegens drugsbezit. Evenmin betwist zij het bestaan van de processen-verbaal wegens openbare dronkenschap. Zij betwist evenwel de feiten - enerzijds wat betreft het drugsbezit zonder enige verdere uitleg weliswaar en anderzijds wat betreft de openbare dronkenschap dat zij geen overlast heeft bezorgd, dit terwijl openbare dronkenschap an sich al een strafbaar feit is, zodat haar betoog noch aangaande het drugsbezit noch aangaande de openbare dronkenschap kan overtuigen - en stelt dat het vermoeden van onschuld nog steeds geldt nu zij voor deze feiten niet veroordeeld werd.

Het vermoeden van onschuld waarnaar de verzoekende partij verwijst, is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing tot afgifte van een inreisverbod is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een

administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.

De Raad vestigt er daarnaast de aandacht op dat het vermoeden van onschuld niet belet de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.7. Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

2.8. In zoverre verzoekende partij nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanhaalt, wijst de Raad erop dat uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij haar beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

2.9. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.10. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER